

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: **ENVIROPOL s.r.o.**
sídlem Československého exilu 2062/8, Praha 4
zastoupený Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem
sídlem Opletalova 55, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2019, č.j. MZP/2019/560/1386

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění), ze dne 27. 8. 2019, č.j. MZP/2019/560/1386, sp.zn. ZN/MZP/2019/560/307, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 29. 8. 2019, č.j. MZP/2019/560/1538, č.ev. ENV/2019/90751 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod (dále též „Inspekce“ nebo „správní orgán 1. stupně“), ze dne 7. 6. 2019, č.j. ČI6P/46/2019/5143, sp.zn. ZN/ČIŽP/46/1197/2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč dle ust. § 66 odst. 8 písm. e) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech z roku 2001“ nebo jen „zákon o odpadech“), za porušení povinností stanovených v ust. § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech, a dále byla žalobci uložena povinnost k úhradě nákladů řízení podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve výši 1.000 Kč.
- 2 Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalobce dopustil přestupku tím, že předal v březnu až prosinci roku 2017 odpad kat. č. (dle vyhl. č. 93/2016 o Katalogu odpadů) 191211 N - jiné odpady (včetně směsí materiálů) z mechanické úpravy odpadu, obsahující nebezpečné látky (dále také „odpad kat. č. 191211 N“ nebo jen „předmětný odpad“) v celkovém množství 43,246 t do mobilního zařízení CZA00910 společnosti Zeteon s.r.o., (jednalo se o čtyři předání), jehož provoz nebyl v Kraji Vysočina povolen. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 371 odst. 3 písm. a) zákona o odpadech, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že zpracovatel elektroodpadů je povinen provozovat zařízení ke zpracování elektroodpadů v souladu s jeho provozním řádem.

II. Obsah žaloby

- 3 V první žalobní námitce žalobce namítl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení. Žalobce je přesvědčen, že svým jednáním provozní řád zpracovatelského zařízení na elektroodpad neporušil. Žalobce předmětný odpad předal osobě, která byla oprávněná k jeho převzetí, konkrétně společnosti Zeteon s.r.o., a to k provedení přepravy. Tato skutečnost nebyla v dosavadním řízení nikterak vyvrácena. Závěr žalovaného, že žalobce postupoval v rozporu s provozním řádem, ze správního spisu nevyplývá, naopak ze správního spisu vyplývá závěr opačný. Předmětem správního řízení bylo jednání žalobce, který odpad, jehož byl tzv. sekundárním původcem, předal osobě oprávněné nakládat s odpady Zeteon s.r.o., přičemž dopravu do zařízení pro nakládání s odpady provozovaného společností Zeteon s.r.o. zajistil žalobce rovněž prostřednictvím Zeteon s.r.o. jakožto dopravce. Uvedená společnost odpad ve všech vytčených čtyřech případech vyzvedla v místě, kde se nachází zpracovatelské zařízení žalobce, tedy v Jihlavě, a následně formou silniční přepravy dopravila do zařízení společnosti Zeteon s.r.o. v Praze. Následně uvedená společnost s tímto odpadem naložila v souladu se zákonem o odpadech, o čemž ani nevznikla žádná pochybnost. Inspekce sama konstatovala, že z hlášení uvedené společnosti o produkci a nakládání s odpady vztahující se k uvedenému zařízení pro rok 2017 vyplývá, že odpad kat. č. 191211 N v množství 43,246 t byl předán do zařízení ke sběru a výkupu odpadů CZJ00782 společnosti Kalibo s.r.o. V řízení rovněž vyplynulo, že

Zeteon s.r.o. je osobou oprávněnou nakládat s odpady ve smyslu zákona o odpadech (a provozního řádu).

- 4 Žalobce poukázal na skutečnost, že v rámci zákona o odpadech jsou rozlišovány dvě činnosti, a to doprava (přeprava) odpadů na straně jedné a zpracování odpadů (či jiný způsob nakládání s odpadem, například odstranění) na straně druhé. V případě přepravy odpadů není vyžadováno povolení (souhlas) k nakládání s odpady podle ust. § 14 zákona o odpadech, uplatní se pouze zvláštní povinnosti podle ust. § 24 zákona o odpadech, případně pak ještě u nebezpečných odpadů zvláštní povinnosti podle ADR - Evropské dohody o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí. Původce odpadů je tedy oprávněn zajistit přepravu odpadu sám, tj. sám může svůj odpad - při splnění povinností podle ust. § 24 - přepravit do zařízení pro nakládání s odpady, které provozuje osoba oprávněná nakládat s odpady. Stejně tak ale může využít k přepravě odpadu do zařízení pro nakládání s odpady, které provozuje osoba oprávněná nakládat s odpady, standardního dopravce, který disponuje živnostenským oprávněním a splňuje podmínky podle ust. § 24 zákona o odpadech, případně i ADR (a přitom není osobou oprávněnou nakládat s odpady). Žalobce předmětný odpad přepravil ke zpracování, přičemž k zajištění přepravy využil třetí osobu. Tento postup zákon předpokládá a nelze ho tedy považovat za protiprávní. Pokud by tuto přepravu do zařízení Zeteon s.r.o. v daném konkrétním případě zajistil přímo žalobce sám, vlastními dopravními prostředky, ze strany kontrolních orgánů by mu nemohlo být nic vytýkáno. Stejně tak by žalobci nemohlo být vytýkáno, pokud by přepravu zajistil prostřednictvím dopravce odlišného od Zeteon s.r.o., který nedisponuje žádným oprávněním k nakládání s odpady, tj. ani povolením (souhlasem) pro mobilní zařízení pro nakládání s odpady. Tato fakta nejlépe ilustrují absurditu obvinění, v němž žalovaný spatřuje přestupek. Žalobci je vytýkáno, že sice řádně dopravil odpad do zařízení pro zpracování odpadu Zeteon s.r.o., avšak společnost Zeteon s.r.o. k tomu využila vozidlo, pro které získala nad rámec standardních požadavků povolení (souhlas) k nakládání s odpady jako pro mobilní zařízení pro nakládání s odpady - a toto oprávnění se podle názoru žalovaného nevztahovalo na Kraj Vysočina, kde došlo k započetí přepravy, ale pouze na Středočeský kraj. Všechny druhy přepravy jsou z pohledu zákona rovnocenné a žalobci nemůže být k tíži, že pro přepravu využil specializovaného dopravce s vozidlem, pro které bylo vydáno povolení (souhlas) k nakládání s odpady jako pro mobilní zařízení pro nakládání s odpady. Paradoxně, kdyby i Zeteon s.r.o. jako dopravce použila vozidlo, pro které žádné takové povolení nemá, k žádnému porušení by ve smyslu výkladu žalovaného nemohlo dojít.
- 5 V druhé žalobní námitce žalobce namítl porušení zásady vyšetřovací, když skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu; nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uvedl, že skutečnost, že doprava odpadu byla provedena, byla prokázána řadou důkazů, které však žalovaný fakticky nevzal v potaz. Není tedy pravdivé konstatování žalovaného, že důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož napadené rozhodnutí vychází.
- 6 Žalobce odkázal na listinné důkazy založené ve správním spisu, z nichž vyplývá, že společnost Zeteon s.r.o. byla oprávněna odpad přepravit, tato služba byla také ze strany žalobce objednána a společností Zeteon s.r.o. poskytnuta; navrhl též k důkazům výsledk jednatele společnosti Zeteon s.r.o. Zdůraznil, že je-li tedy nějaké jednání právem dovolené, nelze za něj trestat, což podpořil relevantní judikaturou vysokých soudů.

- 7 Ve třetí žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k podstatě odvolací námitky a pouze opakoval, že v Kraji Vysočina se nejednalo pouze o přepravu, při které by byl odpad do mobilního zařízení společnosti Zeteon s.r.o. převzat na území jiného kraje, a že v předložených dokumentech není nikde uvedena položka „doprava po kraji Vysočina“, tudíž nelze podpořit tvrzení žalobce, že po Kraji Vysočina byla provozována pouze přeprava a k předání odpadů došlo až v zařízení v Praze. Žalobce poukázal na to, že společnost Zeteon s.r.o. má registrované nákladní vozy jako zařízení pro mobilní sběr a výkup odpadu, a tato skutečnost nikterak neomezuje tyto vozy provádět přepravu odpadu dle vydané koncesní listiny, a to na území celé ČR. Jestliže tuto přepravu na území celé ČR mohou provádět i vozy bez takového zvláštního oprávnění, pouze při splnění požadavků ust. § 24 zákona o odpadech a ADR, tím spíše ji mohou provádět i vozy, které mají oprávnění nejenom pro přepravu odpadů, ale i zvláštní povolení (souhlas) např. pro sběr odpadů. Zajišťovala-li dopravu osoba oprávněná nakládat s odpady, a to dokonce prostřednictvím svých mobilních zařízení pro nakládání s odpady, žalobce splnil svoji povinnost ve vyšší míře, než vyžaduje zákon. S tímto argumentem se žalovaný vůbec nevypořádal.
- 8 Ve čtvrté žalobní námitce žalobce na podporu své argumentace o tom, že v daném případě byla prováděna přeprava odpadu, uvedl, že povinnost konkretizace přepravy, včetně lokalizace této přepravy, byla splněna prostřednictvím ohlašovacích a evidenčních listů pro přepravu nebezpečných odpadů, z kterých zcela jasně vyplývá, odkud a kam je doprava směřována, jaký druh odpadu je dopravován a jakým dopravním prostředkem je odpad převážen. Z nich plyne, že se o dopravu po Kraji Vysočina (a nejenom po tomto kraji) jednalo. Dle názoru žalobce je taková konkretizace zcela dostačující a zejména v souladu se všemi aplikovatelnými právními předpisy. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že společnost Zeteon s.r.o. není oprávněna k převzetí odpadů v místě vykládky, jelikož provozuje pouze mobilní zařízení, a uvedl, že i kdyby tomu tak bylo, jednalo by se o provinění na straně společnosti Zeteon s.r.o. a nikoliv na straně žalobce. Žalobce splnil svoji povinnost vyplývající z provozního řádu jím provozovaného zařízení, když předal odpad osobě oprávněné odpad převzít. Touto oprávněnou osobou nepochybně společnost Zeteon s.r.o. byla. Nadto zákon o odpadech umožňuje převzetí odpadu v právním smyslu, aniž by muselo dojít k jeho fyzickému vyložení a naložení do jiného zařízení.
- 9 V páté žalobní námitce žalobce namítl, že dostal svým povinností ve smyslu ust. § 16 odst. 4 zákona o odpadech a ust. § 12 odst. 3 zákona o odpadech. Pokud by žalovaný tato ustanovení vykládal jiným způsobem, pak měl aplikovat zásadu *in dubio pro mitius, resp. in dubio pro reo* a přihlídnout k výkladu pro žalobce příznivějšímu. Žalobce dále namítl nekonsistenci a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný spatřoval v jednání žalobce porušení povinnosti provozovat zařízení ke zpracování elektroodpadů v souladu s jeho provozním řádem, avšak toto porušení nehodnotil jako přestupek provozování zařízení v rozporu se schváleným provozním řádem dle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona, eventuálně dle ust. § 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech, ale jako neplnění povinností stanovených zákonem při nakládání s vybranými výrobky podle části čtvrté zákona, tedy přestupek dle ust. § 66 odst. 4 písm. f) zákona. Provozování zařízení k nakládání s elektroodpadem v rozporu se schváleným provozním řádem by se teoreticky mohlo považovat za neplnění povinností stanovených zákonem, nicméně platí, že speciální skutková podstata má přednost před skutkovou podstatou obecnou.

- 10 V šesté žalobní námitce žalobce brojil proti druhu a výši uložené sankce. Uvedl, že na úvahu žalovaného ohledně výše sankce má vliv právě nesprávná klasifikace jednání žalobce (pokud by bylo prokázáno, že jeho jednání bylo protiprávní). Dále namítl, že žalovaný zcela opominul vysokou společenskou prospěšnost, když žalobce se zaměřuje na ekologicky efektivní nakládání s vysloužilými elektrospotřebiči. Žalobce provozuje technologicky nejmodernější závod na zpracování elektroodpadů v Evropě a v současné době je schopen díky inovacím a vlastnímu vývoji efektivně využít až 95 % vysloužilého elektra. Nebýt této činnosti, vysloužilá elektrozařízení by končila na skládkách. Neobstojí tak ani argumentace Inspekce, že s ohledem na okolnosti případu a závažnost protiprávního jednání žalobce nepřichází v úvahu uložit správní trest napomenutí.
- 11 Ve vztahu k uložené sankci žalobce dále namítl nezohlednění všech relevantních okolností případu, včetně možných deliktů dalších osob, například pomnutí otázky podílu příslušné osoby oprávněné nakládat s odpady, tedy společnosti Zeteon s.r.o., na aranžmá postupu. I z tohoto důvodu tak úvaha o výši trestu není úplná a relevantní.
- 12 V sedmé žalobní námitce žalobce namítl nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které podle jeho názoru nesplňuje kritéria ust. § 68 odst. 3 správního řádu. S odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu označil napadené rozhodnutí na nepřezkoumatelné, neboť pouze přebírá argumentaci inspekce z prvostupňového rozhodnutí, neuvádí, z kterých podkladů žalovaný při rozhodování vycházel, tvrzení žalobce shledává účelovými, aniž by se vypořádalo s konkrétními námitkami.
- 13 Žalobce dále navrhl, aby soud pro nezákonnost zrušil i prvostupňové rozhodnutí, odkázal v této souvislosti na obsah svého rozsáhlého odvolání.
- 14 Pro případ, že soud neshledá důvody pro navrhované zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí, navrhl žalobce, aby soud rozhodl o upuštění od uložené pokuty, nebo alespoň o jejím podstatném snížení.

III. Vyjádření žalovaného

- 15 Žalovaný ve vyjádření k žalobě s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Vzhledem k podobnosti námitek vznesených v průběhu správního řízení a námitek žalobních odkázal na odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí a věcně se vyjádřil obdobně jako v napadeném rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

- 16 Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným Městský soud v Praze zjistil následující podstatné skutečnosti.
- 17 Dne 6. 11. 2018 byla Inspekcí v provozovně žalobce uskutečněna kontrola nakládání s odpady v zařízení s názvem „Zpracování OEEZ – AREÁL SPOLEČNOSTI ENVIROPOL s.r.o. JIHLAVA“, provozovaného na základě souhlasu k provozu zařízení vydaného Krajským úřadem Kraje Vysočina ze dne 1. 11. 2016, kterým byl schválen i provozní řád zařízení. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce předal do mobilního zařízení společnosti Zeteon s.r.o. odpad kat. č. 191211 N v celkovém množství 43,246 t. Inspekce požádala žalobce o předložení oprávnění uvedené společnosti k převzetí tohoto odpadu do

schváleného zařízení, platného pro Kraj Vysočina, žalobce předložil souhlas k provozování mobilního zařízení s platností pro Středočeský kraj. Inspekce následně s žalobcem zahájila přestupkové řízení ve věci přestupku dle ust. § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech a dne 7. 6. 2019 vydala prvostupňové rozhodnutí. Žalobce proti němu podal odvolání, podstatou odvolacích námitek je názor, že postačí, provozuje-li společnost Zeteon s.r.o. schválené mobilní zařízení pro příjem odpadu a současně zajišťuje přepravu; v takovém případě je oprávněna převzít předmětný odpad. V napadeném rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že souhlas k provozování mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů je výslovně vázán pouze na území Středočeského kraje, proto nelze souhlasit s názorem žalobce, že „platnost souhlasu k provozu mobilního zařízení pro nakládání s odpady nebyla územně omezena“ a že povolení k provozu mobilního zařízení je vydáváno ve vztahu ke konkrétnímu zařízení a nikoliv ke konkrétnímu místu. Rovněž se neztotožnil s názorem žalobce, že v Kraji Vysočina by se jednalo pouze o přepravu odpadu, při které by byl odpad do uvedeného mobilního zařízení převzat na území jiného kraje. Upozornil, že toto nelze, dle bodu IV. schváleného provozního řádu mobilního zařízení, ani technicky provést.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

- 18 Při jednání, které se před Městským soudem v Praze konalo dne 17. 2. 2022, žalobce setrval na svém dosavadním stanovisku. Doplnil, že s ohledem na přijetí nové právní úpravy zákonem č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech z roku 2020“) zanikla trestnost předmětného deliktu, neboť zákon o odpadech z roku 2020 neobsahuje skutkovou podstatu, pod kterou by bylo možné podřadit vytčený skutek. Žalovaný se k jednání nedostavil, k namítanému zániku trestnosti se následně vyjádřil písemně s tím, že podle jeho právního názoru trestnost nezanikla, skutek lze posoudit i podle zákona o odpadech z roku 2020. Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 24. 3. 2022 žalobce polemizoval s písemným právním názorem žalovaného; žalovaný se k jednání opět nedostavil.
- 19 Soud při jednání nedoplňoval dokazování žalobcem navrženým důkazem – svědeckou výpovědí jednatele společnosti Zeteon s.r.o., neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud shledal nadbytečným. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Nadto městský soud podotýká, že návrh na doplnění dokazování svědeckou výpovědí je v žalobě uveden natolik obecným způsobem, že z něj nelze seznat, zda vůbec označený důkaz směřuje k prokázání žalobcem tvrzeného skutkového stavu. Žalobce neuvedl nic o tom, jaká konkrétní skutková tvrzení má navržený důkaz podpořit.
- 20 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“).

- 21 Městský soud v Praze vyšel zejména z následující právní úpravy.
- 22 Podle ust. § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech z roku 2001 právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neplní povinnosti stanovené tímto zákonem při nakládání s vybranými výrobky nebo odpady nebo zařízeními podle části čtvrté.
- 23 Podle ust. § 37l odst. 3 písm. a) zákona o odpadech z roku 2001 (část čtvrtá zákona o odpadech) je zpracovatel elektroodpadu je povinen provozovat zařízení ke zpracování elektroodpadu v souladu s jeho provozním řádem a plnit další povinnosti oprávněné osoby.
- 24 Podle ust. § 66 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech z roku 2001 lze za přestupek uložit pokutu do 50 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 4.
- 25 Podle ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech z roku 2020 je provozovatel zařízení povinen provozovat zařízení ke skladování, sběru, úpravě, využití nebo odstranění odpadu v souladu s povolením podle § 21 odst. 2.
- 26 Podle ust. § 21 odst. 2 zákona o odpadech z roku 2020 zařízení ke skladování, sběru, úpravě, využití nebo odstranění odpadu smí být provozováno pouze na základě povolení provozu zařízení vydaného krajským úřadem. Obsahové náležitosti žádosti o povolení provozu zařízení a povolení provozu zařízení jsou stanoveny v příloze č. 3 k tomuto zákonu. Žádost o povolení provozu zařízení, které vyžaduje povolení podle stavebního zákona, lze podat prostřednictvím portálu stavebníka podle stavebního zákona.
- 27 Podle ust. § 69 odst. 2 zákona č. 542/2020, o výrobcích s ukončenou životností, ve znění pozdějších předpisů, zpracovatel odpadních elektrozařízení je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen
- a) přednostně vyjmout z odpadního elektrozařízení všechny látky a součásti stanovené vyhláškou ministerstva,
  - b) provádět demontáž, soustřeďovat, skladovat, zpracovávat nebo jinak nakládat s odpadním elektrozařízením v souladu s technickými požadavky a vybranými technickými normami Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví,
  - c) zajistit ověření plnění povinnosti podle písmene b) odborně způsobilou třetí osobou, která je držitelem akreditace vydané Českým institutem pro akreditaci podle technických norem stanovených vyhláškou ministerstva, a na vyzvání předložit ministerstvu písemnou zprávu o tomto ověření, která nebude starší tří let,
  - d) vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání s nimi, pokud jde o převzatá odpadní elektrozařízení a o jiné odpady, za podmínek stanovených zákonem o odpadech, a
  - e) zajistit využití zpětně odebraných odpadních elektrozařízení minimálně v rozsahu stanoveném v příloze č. 3 k tomuto zákonu.
- 28 Podle ust. § 121 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech z roku 2020 se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nepředá odpad v souladu s hierarchií odpadového hospodářství způsobem stanoveným v § 13 odst. 1 písm. e).
- 29 Podle ust. § 13 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech z roku 2020 je každý povinen odpad, který sám nezpracuje v souladu s tímto zákonem, předat, s výjimkou předání odpadu v

rámci školního sběru nebo předání nezbytného množství vzorků odpadu k rozborům, zkouškám nebo analýzám pro účely vědy, výzkumu a vývoje, zjištění přijatelnosti odpadu do zařízení určeného pro nakládání s odpady, zařazení odpadu do kategorie, hodnocení nebezpečných vlastností odpadů a dalším rozborům a zkouškám nezbytným pro zajištění nakládání s odpady v souladu s právními předpisy, v souladu s hierarchií odpadového hospodářství

1. přímo nebo prostřednictvím dopravce odpadu pouze do zařízení určeného pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu nebo za podmínek podle § 16 odst. 3 do dopravního prostředku provozovatele takového zařízení,
2. obchodníkovi s odpady s povolením pro daný druh a kategorii odpadu, popřípadě dopravci odpadu určenému tímto obchodníkem, nebo
3. na místo určené obcí podle § 59 odst. 2 a 5.

30 Podle ust. § 121 odst. 5 písm. c) zákona o odpadech z roku 2020 za přestupek právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) až c), písm. g) bodu 2, písm. i) až k), n) až p), s) nebo v), odstavce 2 písm. b) až d), písm. e) bodu 1, písm. g), l), n) až q) nebo t) až z), odstavce 3 písm. d), e), h) až l), n), o), r) nebo v) nebo odstavce 4 písm. a) nebo f).

31 O podané žalobě Městský soud v Praze uvážil takto.

32 Nejprve se Městský soud v Praze zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud k této námitce předesílá, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno závažným vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Pro strohost odůvodnění není tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné, kdy je také třeba vzít v potaz, že správní řízení tvoří jeden celek a orgánu druhého stupně nic nebrání v tom se pouze ztotožnit a odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

33 Nepřezkoumatelnost ve výše uvedeném smyslu městský soud u napadeného rozhodnutí neshledal. Městský soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí i Inspekce v prvostupňovém rozhodnutí odpovídajícím způsobem předestřeli své úvahy a vysvětlili, proč dospěli k vyřčeným závěrům o naplnění skutkové podstaty přestupku. Správní orgány konkrétně uváděly, jaké důkazy prováděly, jak je hodnotily, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, vypořádaly se též se všemi podstatnými odvolacími námitkami. Závěry správních orgánů jsou dle přesvědčení soudu jednoznačné a nevzbuzují jakékoli pochybnosti nad tím, jakými úvahami byly správní orgány ve svém rozhodování vedeny. Městský soud musí odmítnout žalobní tvrzení, že žalovaný pouze převzal argumentaci

prvostupňového rozhodnutí. Tak tomu není; žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela konkrétně a adresně reagoval na jednotlivé odvolací námitky (viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Městský soud na tomto místě ještě zdůrazňuje, že odlišný pohled žalobce na vypořádání jeho námitky ještě *a priori* neznámá, že se správní orgán takovou námitkou dostatečným způsobem nezabýval a argumenty žalobce nevypořádal. Soud tedy neshledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou.

- 34 K vypořádání ostatních žalobních námitek Městský soud v Praze nejprve společně uvádí následující. Žalobce v žalobních námitkách rozporoval jednotlivá zjištění učiněná žalovaným, a to jak z hlediska dokazování a správnosti zjištěného skutkového stavu, tak z hlediska závěrů, které z uvedených zjištění žalovaný učinil. K tomu městský soud uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyčtené, a vzhledem k tomu, že se názor městského soudu shoduje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, odkazuje toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19.12.1997, č. 20772/92, odst. 59-60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp.zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4.7.2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp.zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp.zn. IV. ÚS 3391/12 atd.). Zejména městský soud odkazuje na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný popsal zjištěný skutkový stav, konkretizoval důkazy, z kterých vyšel, rozvedl, jak tyto důkazy hodnotil, zdůvodnil, proč nepovažoval za relevantní žalobcův právní názor na věc. Městský soud je přesvědčen, že žalovaný zjistil skutkový stav správně, jednotlivá zjištění mají oporu ve spisovém materiálu. Žalovaný rovněž do detailu vysvětlil, v čem spočíval jeho závěr o tom, že zjištěný skutkový stav naplňuje skutkovou podstatu vytčeného přestupku. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně podrobně a věcně správně vypořádal odvolacími námitkami; městský soud přitom zdůrazňuje, že námitky vznesené v odvolacím řízení jsou ve své podstatě shodné s posuzovanými žalobními námitkami. Jelikož tedy soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí a pouze dodává následující.
- 35 Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, dopadající na oblast materiálně pojímaného trestního práva, tedy včetně trestání správního, se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
- 36 Trestnost deliktu byla v dané věci posouzena a pokuta byla uložena v souladu se zákonem účinným v době, kdy byl vytčený čin spáchán, i v souladu se zákonem účinným k datu napadeného rozhodnutí žalovaného (27. 8. 2019). Později, po podání žaloby, však došlo v relevantní právní úpravě ke změnám. Přijetím zákona o odpadech z roku 2020 byla s účinností od 1. 1. 2021 zakotvena nová právní úprava, která každému ukládá povinnost předat odpad, který sám nezpracuje v souladu s tímto zákonem (s výjimkami tam uvedenými), v souladu s hierarchií odpadového hospodářství 1. přímo nebo prostřednictvím dopravce odpadu pouze do zařízení určeného pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu nebo za podmínek podle § 16 odst. 3 do dopravního prostředku

provozovatele takového zařízení, 2. obchodníkovi s odpady s povolením pro daný druh a kategorii odpadu, popřípadě dopravci odpadu určenému tímto obchodníkem, nebo 3. na místo určené obcí podle § 59 odst. 2 a 5. Porušení této povinnosti právníkem nebo podnikající fyzickou osobou nová právní úprava označila za přestupek, za její porušení stanovila pokutu do 10 000 000 Kč.

- 37 Úkolem městského soudu je nejprve vyhodnotit, zda je vytčený skutek možné podřadit pod „změněnou“ skutkovou podstatu a zjistit naplnění všech jejích znaků. (Srovnej: usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS).
- 38 Městský soud v Praze je přesvědčen, že skutek, který byl žalobci v napadeném rozhodnutí vytčen, je trestný podle právní úpravy účinné v době vydání napadeného rozhodnutí, jakož i dle právní úpravy pozdější, a to z následujících důvodů.
- 39 Jak je uvedeno výše, původní právní úprava normuje vytčený skutek v ust. § 371 odst. 3 písm. a) zákona o odpadech z roku 2001, dle něž zpracovatel elektroodpadů je povinen provozovat zařízení ke zpracování elektroodpadů v souladu s jeho provozním řádem.
- 40 Mobilním zařízením ke sběru a výkupu odpadů se podle vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, v tehdy platném znění (dále jen „vyhláška č. 383/2001 Sb.“), rozumí sběrový prostředek schopný samostatného pohybu a splňující požadavky na zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů stanovené příslušnými právními předpisy.
- 41 Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2001 zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem (dále jen "souhlas k provozování zařízení"). Jednotlivé fáze provozu skládky mohou být provozovány pouze na základě souhlasu s provozním řádem příslušné fáze provozu skládky. V řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí musí krajský úřad posoudit všechna zařízení, která s těmito činnostmi souvisejí. Souhlas k provozování skládek nebezpečných odpadů se uděluje na dobu určitou, nejvýše na 4 roky. Doby platnosti souhlasu krajský úřad prodlouží na základě žádosti provozovatele skládky nebezpečných odpadů vždy nejvýše na další 4 roky, pokud jsou splněny podmínky a plněny povinnosti při provozování skládky stanovené tímto zákonem a prováděcím právním předpisem.
- 42 Podle ust. § 4 vyhlášky č. 383/2001 Sb. (1) Zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů (dále jen "zařízení") musí splňovat požadavky stanovené zvláštními právními předpisy na ochranu životního prostředí a zdraví lidí a musí být provozováno a vybaveno tak, aby nedocházelo ke znečišťování přístupových cest a jeho okolí využívány, odstraňovány, sbíranými nebo vykupovanými odpady.
- (2) Každé zařízení musí být vybaveno:
- a) doprovodnými zařízeními (zejména manipulačními a skladovacími prostory, technickými prostředky umožňujícími příjem odpadů), zařízení pro zjišťování hmotnosti přijímaného odpadu,
- b) monitorovacím systémem předpokládaných dopadů provozu zařízení na jednotlivé složky životního prostředí včetně pracovního prostředí odpovídajícím typu zařízení a druhům odpadů, se kterými je v něm nakládáno,

c) technickým vybavením a/nebo organizačním opatřením zabraňujícím přístupu nepovolaných osob a využívání nebo odstraňování odpadu v rozporu s provozním řádem a právními předpisy,

d) informační tabulí čitelnou z volně přístupného prostranství před zařízením, na níž jsou uvedeny následující informace: 1. název zařízení, 2. identifikační číslo zařízení, 3. druhy odpadů nebo skupiny a podskupiny odpadů podle Katalogu odpadů, které mohou být v zařízení využívány, odstraňovány, sbírány nebo vykupovány, 4. obchodní firma nebo název, právní forma a sídlo, je-li provozovatel právnickou osobou; jméno a příjmení, obchodní firma a sídlo, je-li provozovatel fyzickou osobou, včetně jména, příjmení a telefonního spojení osoby oprávněné jednat jménem provozovatele, 5. správní úřad, který vydal souhlas k provozování zařízení a s jeho provozním řádem, včetně telefonního spojení, 6. provozní doba zařízení.

(3) Při přejímce odpadů do zařízení postupuje provozovatel zařízení a dodavatel odpadů způsobem uvedeným v příloze č. 2.

(4) Při provozu zařízení musí být vždy přítomen pracovník určený provozovatelem k jeho obsluze.

- 43 Zjednodušeně lze uvést, že vozy určené pro svoz odpadů tak dle právní úpravy z roku 2001 mohou být zařazeny pod jednu z následujících dvou kategorií. Buď příslušely do kategorie mobilních zařízení, v takovém případě musely být dodrženy požadavky na zařízení ke sběru a výkupu odpadů podle ust. § 4 vyhlášky č. 383/2001 Sb. (včetně provozního řádu), a musel být vydán souhlas k provozu mobilního zařízení podle ust. § 14 zákona o odpadech. Nebo příslušely do kategorie přepravních prostředků, a v takovém případě oprávněná osoba nemusela disponovat souhlasem podle ust. § 14 zákona o odpadech z roku 2001, postačilo, byly-li dodrženy požadavky na přepravu odpadů (Evropská dohoda o mezinárodní silniční dopravě nebezpečných věcí - ADR, zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě); zároveň oprávněná osoba nepřeváděla vlastnické právo k přepravovaným odpadům.
- 44 Při rozhodování, zda se jedná o zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů, nebo „pouze“ o zařízení určené k přepravě odpadů, je třeba brát v úvahu splnění požadavků zákona o silniční přepravě a ADR, vybavenost vozidla - tedy alespoň možnost sbírat na vozidlo různé druhy odpadů a odděleně je v něm soustřeďovat, obsah provozního řádu a obsah podmínek pro přejímku odpadů do zařízení. Z provozního řádu musí být zřejmé, jakým způsobem bude sběr prováděn.
- 45 V posuzovaném případě z Provozního řádu společnosti Zeteon s.r.o. jednoznačně vyplývá, že tato společnost přijímá odpady od smluvních partnerů do mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů. Toto vyplývá již z čl. II Provozního řádu společnosti Zeteon s.r.o. - Charakter a účel zařízení, kde je uvedeno, že nákladní automobily společnosti jsou mobilním zařízením ke sběru a výkupu odpadů ve smyslu zákona o odpadech, vyplývá to mimo jiné i z čl. IV Provozního řádu - technologie a obsluha zařízení, kde je uvedeno, že po naplnění kontejnerů a jiných nádob na odpad budou odpady nákladními automobily odvezeny a předány oprávněné osobě provozující zařízení k využití nebo odstranění odpadů. Citovanou část. čl. IV Provozního řádu společnosti Zeteon s.r.o. městský soud vykládá tak, že vypovídá o převedení vlastnického práva k odpadům na společnost Zeteon s.r.o. Převedení vlastnického práva k odpadům je přitom jedním z odlišujících znaků určujících kategorii zařízení. Z podkladů založených ve správním spisu (rozhodnutí

Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 17. 5. 2016, Dodatek ze dne 29. 3. 2017) pak vyplývá, že společnost Zeteon s.r.o. měla vydaný souhlas k provozování mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů a souhlas s Provozním řádem s platností pouze pro Středočeský kraj. Z Provozního řádu žalobce pak vyplývá, že odpady podskupiny 19 je žalobce povinen předávat pouze oprávněným osobám k dalšímu využití (str. 14, 15 Provozního řádu žalobce).

- 46 Z obsahu správního spisu městský soud zjistil, že předmětný odpad spadá do podskupiny 19 (odpad kategorie 191211 N Katalogu odpadů - blíže viz bod 2.3 Provozního řádu žalobce), tento odpad byl ve čtyřech případech v roce 2017 převzat (naložen) do mobilního zařízení společnosti Zeteon s.r.o. v provozovně žalobce v Kraji Vysočina. Mobilní zařízení, do něž společnost Zeteon s.r.o. přijala od žalobce předmětný odpad, mělo platný souhlas ke sběru a výkupu odpadů ve Středočeském kraji, nemělo jej však ke sběru a výkupu odpadů v Kraji Vysočina.
- 47 Na základě zjištěného skutkového stavu tedy městský soud shodně s žalovaným učinil závěr, že žalobce neprovozoval zařízení ke zpracování elektroodpadů v souladu s provozním řádem, neboť předmětný odpad ve čtyřech případech v roce 2017 nepředal oprávněné osobě, jak je uvedeno na str. 14, 15 Provozního řádu. Tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu ust. § 371 odst. 3 písm. a) zákona o odpadech z roku 2001, dle něž zpracovatel elektroodpadů je povinen provozovat zařízení ke zpracování elektroodpadů v souladu s jeho provozním řádem.
- 48 Městský soud považuje za nutné stručně shrnout základní principy, na nichž byla tehdejší relevantní právní úprava zbudována. Hlavním cílem zákona o odpadech z roku 2001 bylo stanovení a dodržování pravidel pro nakládání s odpady. Zákonodárce proto vymezil rámec, v němž výrobci elektrozařízení, prodejci a fyzické a právnické osoby, na které výrobce přenesl povinnost stanovenou pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení a elektroodpadu, mají naplňovat účel zákona.
- 49 Smyslem posuzované právní úpravy z roku 2001 bylo organizovat a upravovat dozor nad přepravou elektroodpadů a její kontrolu způsobem, který zohledňuje potřebu zachovávat, chránit a zlepšovat kvalitu životního prostředí a lidského zdraví. Nerespektováním takto nastaveného veřejného zájmu pro všechny dotčené může docházet k nekontrolovatelným a nežádoucím negativním dopadům na životní prostředí i zdraví lidí v jednotlivých krajích, kterých se nakládání s elektroodpady dotkne.
- 50 Při nakládání s elektroodpady bylo tedy třeba dbát na dodržování povinností daných zákonem o odpadech z roku 2001. Podle tohoto zákona každý, kdo nakládá s odpady, musí jednat tak, aby tato činnost byla v souladu s tímto zákonem a dalšími právními předpisy v oblasti nakládání s odpady. Zákon o odpadech z roku 2001 v ust. § 12 odst. 2 stanovil obecnou povinnost, že s odpady lze podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady určena. Zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů je možné provozovat jen na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým se uděluje souhlas k provozování zařízení a s jeho provozním řádem, což vyplývá z ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2001. Podle ust. § 78 odst. 2 zákona o odpadech z roku 2001 krajský úřad uděluje souhlas k provozování zařízení a jeho udělení může vázat na podmínky. Podle odstavce 6 stejného ustanovení je k rozhodování podle odstavce 2 místně příslušný krajský úřad, v jehož obvodu je provozováno zařízení nebo činnost. Zákon tak dával krajským úřadům možnost stanovit podmínky k provozování zařízení, a

tím i regulovat jejich provoz na svém území. Bylo tedy v rozporu se zákonem, aby provozovatel mobilního zařízení na jedno povolení - souhlas nakládal s odpady i v jiném kraji, neboť každý krajský úřad může stanovit jiné podmínky provozu. Pokud tedy společnost Zeteon s.r.o. vlastnila souhlas k provozování mobilního zařízení (rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje), nemohla tento souhlas vztahovat i na mobilní zařízení ke sběru a výkupu odpadů kdekoli v republice, tj. ani v Kraji Vysočina. Důkazem toho, že souhlas udělený společnosti Zeteon s.r.o. nemohl mít celostátní územní působnost, je i skutečnost, že jí byl udělen i samostatný souhlas k provozování mobilního zařízení pro hlavní město Prahu.

- 51 Vzhledem ke všemu uvedenému městský soud shrnuje, že posuzovaný skutek je trestný podle původní právní úpravy, kterou představuje zákon o odpadech z roku 2001 a související právní předpisy.
- 52 Pozdější právní úprava ukládá žalobci povinnost předat odpad, který sám nezpracuje v souladu se zákonem o odpadech z roku 2020 (s výjimkami tam uvedenými), v souladu s hierarchií odpadového hospodářství 1. přímo nebo prostřednictvím dopravce odpadu pouze do zařízení určeného pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu nebo za podmínek podle § 16 odst. 3 do dopravního prostředku provozovatele takového zařízení, 2. obchodníkovi s odpady s povolením pro daný druh a kategorii odpadu, popřípadě dopravci odpadu určenému tímto obchodníkem, nebo 3. na místo určené obcí podle § 59 odst. 2 a 5.
- 53 Žalobce svým jednáním, které spočívá v předání odpadu do mobilního zařízení společnosti nedisponující povolením k provozování mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů pro Kraj Vysočina, jak je uvedeno výše v odůvodnění tohoto rozsudku, svoji povinnost nesplnil. Žalobce nepředal předmětný odpad do zařízení určeného pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu, právě proto, že společnost přebírající od něj odpad neměla příslušné povolení. Jednání žalobce nevyhovělo ani možnosti předat takový odpad prostřednictvím dopravce odpadu, neboť nedošlo k naplnění podmínek ust. § 16 odst. 3 zákona o odpadech z roku 2020 (dle nějž „V případě, že přepravu odpadu do svého zařízení zajišťuje provozovatel zařízení a při nakládce je provedeno převzetí odpadu podle § 17 odst. 1 písm. b) a c), může se provozovatel zařízení stát na základě smlouvy vlastníkem odpadu okamžikem zahájení přepravy. V takovém případě má všechny povinnosti provozovatele zařízení ve vztahu k tomuto odpadu stanovené tímto zákonem od okamžiku zahájení přepravy.“). Jednání žalobce nelze posoudit ani jako předání odpadu obchodníkovi s odpady s povolením pro daný druh a kategorii odpadu, neboť, jak soud opakovaně uvedl výše, předmětná obchodní společnost příslušné povolení pro Kraj Vysočina neměla.
- 54 Lze tedy shrnout, že posuzovaný skutek je trestný i podle nové právní úpravy, kterou představuje zákon o odpadech z roku 2020 a související právní předpisy. Došlo k naplnění ust. § 121 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech z roku 2020.
- 55 Městský soud zdůrazňuje, že předal-li zpracovatel odpadu elektroodpad subjektu, který nedisponuje mobilním zařízením určeným pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu (v daném případě subjektu, který neměl souhlas k provozování zařízení udělený příslušným krajským úřadem podle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2001), dochází vždy k možnosti poškození životního prostředí, a to ze samé podstaty věci. Účelem zakotvení dané právní povinnosti je vymezit podmínky pro provoz zařízení k nakládání s odpady tak, aby možnost poškození životního prostředí byla co nejvíce

minimalizována. Každé porušení zákonné povinnosti zvyšuje pravděpodobnost, že dojde k poškození životního prostředí, a tedy znamená ohrožení životního prostředí. Ohrožení životního prostředí ze strany žalobce spočívá právě v jednání v rozporu s právními předpisy. Není tedy namístě posuzovanou skutkovou podstatu přestupku bagatelizovat. Žalobce svým přístupem potlačil hlavní princip odpadového zákonodárství, kterým je regulace a kontrola nakládání s odpady.

- 56 Za přestupek podle ust. § 121 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech z roku 2020 lze uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč. Došlo tedy k snížení horní hranice trestní sazby. Trestní sazba s nižší horní hranicí je pro pachatele deliktního jednání obecně vzato pochopitelně příznivější, neboť limituje možnost potrestat pachatele pokutou ve výši převyšující nově stanovenou trestní sazbu. Tato skutečnost však bez dalšího nevede ke zrušení pokuty pro její nepřiměřenost. Při posuzování účinků příznivější právní úpravy je nezbytné posoudit, zda je v dané konkrétní věci reálné dospět k rozhodnutí příznivějším pro žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, č.j. 6 Afs 60/2019-43 a rozsudek ze dne 12. 7. 2014, č.j. 6 As 122/2017-28). Jinými slovy, je třeba posoudit, zda v době rozhodování soudu existuje právní úprava pro pachatele příznivější, jež by způsobila nezákonnost pokuty uložené žalovaným.
- 57 O zákonnosti uložené pokuty městský soud nejprve obecně konstatuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z povahy věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl: *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“* Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce pouze přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 1/2012 - 36: *„(p)ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“*
- 58 Městský soud v Praze po aplikování těchto základních východisek na projednávanou věc konstatuje, že při ukládání pokuty žalobci žalovaný řádně zohlednil závažnost

protiprávního jednání žalobce a veškeré relevantní okolnosti případu. Bylo zohledněno nedodržení povinností stanovených provozním řádem pouze v jednom bodě, doba trvání protiprávního stavu byla shledána jako delší, množství odpadu bylo hodnoceno jako menší, bylo zohledněno, že nedošlo k poškození životního prostředí, jako přítěžující ovšem byla vnímána okolnost, že se jednalo o odpad kategorie „nebezpečný“. Bylo přihlédnuto i k profesionalitě žalobce v oblasti nakládání s odpady. Pokuta ve výši 20.000 Kč byla uložena v zákonném rozmezí, při dolní hranici zákonné sazby, když hranice pokuty v tomto případě činila 50.000.000 Kč (ust. § 68 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech). Výše uložené pokuty byla podle městského soudu v napadeném rozhodnutí velmi precizně zdůvodněna, úvahy obou správních orgánů byly dostatečně podepřené, nevykazují žádný exces ani prvky svévole. Soud se zdůvodněním rozhodnutí o uložení pokuty a její výši ztotožňuje.

- 59 Zákonné rozpětí pokuty, které je široké, má umožnit potrestání jak bagatelních, tak zcela mimořádně závažných přestupků podle ust. § 68 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech, a tomu musí odpovídat i úvaha správního orgánu při ukládání pokuty. Ve shodě s žalovaným má městský soud za to, že jednání žalobce, jímž byla naplněna skutková podstata deliktu ohrožujícího životní prostředí, neboť nebyly dodržovány právní předpisy týkající se nakládání s odpady, bylo vzhledem ke všem zjištěným a výše uvedeným skutečnostem méně závažného charakteru. Žalovaný tedy zvolil adekvátní výši pokuty při dolní hranici její sazby. S ohledem na tyto zjištěné skutečnosti městský soud dospěl k závěru, že pokuta nebyla uložena v nepřiměřené výši.
- 60 Městský soud neakceptuje námitku žalobce, dle níž nebyla zkoumána a zohledněna případná odpovědnost společnosti Zeteon s.r.o. za její deliktní jednání, a nebylo přihlédnuto k podílu této společnosti na deliktní jednání žalobce. Namítaná skutečnost je ve vztahu k posuzování odpovědnosti žalobce jako zpracovatele odpadu bezpředmětná. I kdyby totiž byla shledána odpovědnost společnosti Zeteon s.r.o. určitý přestupek, nic by to neměnilo na tom, že zákon o odpadech ukládá žalobci konkrétní povinnost v ust. § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech a v ust. § 371 odst. 3 písm. a) zákona o odpadech; a v ust. § 68 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech stanoví sankci za její neplnění. Žalobce by se tedy nemohl nijak zbavit své odpovědnosti za porušení konkrétní právní povinnosti jemu uložené tím, že poukáže na případné protiprávní chování jiného subjektu. Za svůj delikt tedy žalobce v každém případě odpovídá sám, bez ohledu na to, zda jiný subjekt nese svou odpovědnost za své protiprávní jednání.
- 61 Městský soud tedy uzavírá, že pokuta byla v případě žalobce uložena v souladu se zákonem.
- 62 Zbývá posoudit, zda pozdější právní úprava účinná od 1. 1. 2021, která snížila horní hranici pokuty za předmětný správní delikt z 50 000 000 Kč na 10 000 000 Kč, neodůvodňuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Městský soud shledal, že zrušení napadeného rozhodnutí není opodstatněné, a to z následujících důvodů.
- 63 Smyslem zavedení povinnosti soudů přihlížet k dopadům čl. 40 odst. 6 Listiny ve správním soudnictví bylo podle rozšířeného senátu zejména zohlednění společenské škodlivosti postihovaného jednání. Pokud formálně vyjádřený konsensus společnosti odpadne, byť dodatečně, znamenalo by rozhodnutí o vině a trestu flagrantní porušení zásady proporcionality. V takovém případě by uložení trestu nemohlo sledovat legitimní cíl a představovalo by absurdní a formalistickou aplikaci již mrtvé litery zákona (viz bod 51

usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 As 104/2013-46). Společnost se vyvíjí a s ní se vyvíjí i vnímání potřeby sankcionovat určitá jednání. Tento vývoj může s sebou přinést i zmírnění určitých sankcí za jednání, jejichž trestání dosud přísnější sankcí by již nebylo účelné, výchovné ani potřebné. Dojde-li ke změně právní úpravy ve prospěch delikventa, musí být tato změna v běžících řízeních vzata v potaz (viz bod 44 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS).

- 64 Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 6. 2019, č. j. 6 Afs 60/2019-43 (bod 37), uvedl, že *„při zvažování, zda je pozdější zákon upravující odpovědnost za přestupek příznivější, je třeba porovnat výsledek řízení, k němuž se dospělo (či mělo dospět) na základě stávající právní úpravy, s možným výsledkem aplikace nové právní úpravy. Nelze přitom jen mechanicky porovnat zákonem stanovené sazby sankcí“*. Možnost zasáhnout do trestu uloženého v souladu se zákonem v době rozhodování správních orgánů jen ve výjimečných případech potvrdil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 23. 8. 2018, č.j. 7 As 264/2018-36, v němž se zabýval možností využití moderačního práva. Potvrdil, že *„pokud dojde před rozhodnutím krajského soudu přezkoumávajícího rozhodnutí o uložení správního trestu ke změně zákona v tom smyslu, že určité jednání již není přestupkem či správním deliktem, či pokud je zrušen určitý druh trestu za takové jednání [...], pak z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod plyne, že k takové změně má přezkoumávající krajský soud přihlídnout.“*
- 65 Z důvodové zprávy k zákonu o odpadech z roku 2020 (Důvodová zpráva k zákonu č. 541/2020 Sb. o odpadech, Poslanecká sněmovna, tisk 676/0) vyplývá, že zákonodárce považuje typovou závažnost protiprávních jednání za nezměněnou oproti předchozí právní úpravě, ve srovnání s předchozí právní úpravou ponechává horní hranice trestních sazeb za přestupky v zásadě stejné; zákonodárce přistoupil především k zařazení jednotlivých skutkových podstat přestupků do příslušných sazeb s ohledem na závažnost přestupku, zejména z hlediska toho, zda spáchání přestupku může mít přímé dopady na životní prostředí nebo lidské zdraví, nebo zda se jedná spíše o přestupek administrativního charakteru. Nejvyšší sazby podle dosavadní právní úpravy zákonodárce snížil s odůvodněním, že v současné době nebyly takové pokuty ukládány.
- 66 V projednávané věci se správní orgány řádně zabývaly rozhodnými kritérii pro stanovení pokuty a své úvahy o výši sankce i srozumitelně odůvodnily. Sankce ve výši 20.000 Kč odráží individuální závažnost deliktního jednání žalobce. I když se tedy v pozdější právní úpravě snížila horní sazba pro uložení pokuty, nelze podle názoru městského soudu bez dalšího dovozovat, že by správní orgány za těchto okolností závažnost deliktního jednání žalobce shledaly méně závažnější tak, aby v návaznosti na to uložily nižší pokutu než 20.000 Kč. Jelikož tedy rozhodnou pro stanovení výše pokuty byla individuální závažnost deliktního jednání žalobce, nikoli horní hranice sazby, v samotném snížení horní hranice pokuty soud neshledal důvod, pro který by měla být aplikace pozdější právní úpravy příznivější pro ukládání sankce žalobci.
- 67 Snížení horní hranice trestní sazby neznamená, že jestliže se maximum sankce sníží například na polovinu, automaticky se i sankce sníží na polovinu. Přestupek je stále třeba posoudit individualizovaně podle jeho typové nebezpečnosti. Městský soud uzavírá, že v daném případě považuje uloženou pokutu za zcela adekvátní charakteru, rozsahu a všem dalším okolnostem trestaného přestupku, přičemž zdůrazňuje, že s ohledem na výši uložené pokuty má za to, že trest v případě žalobce plní především funkci výchovnou nežli represivní.

- 68 K jednotlivým žalobním námitkám Městský soud v Praze stručně doplňuje následující.
- 69 Základní žalobní obrana spočívá v tvrzení žalobce, že v posuzované věci se nejednalo o předání odpadu do mobilního zařízení subjektu, který nesplňoval podmínky oprávněné osoby k dalšímu využití odpadu, ale jednalo se o provedení přepravy odpadu, kdy subjekt provádějící přepravu nemusel disponovat souhlasem podle ust. § 14 zákona o odpadech z roku 2001. Konkrétně žalobce tvrdil, že předmětný odpad předal k přepravě společnosti Zeteon s.r.o., která jej jako silniční přepravce převezla do svého sídla v Praze, kde jej převzala do vlastnictví a dále s ním již nakládala v režimu, pro nějž disponovala souhlasem k provozování mobilního zařízení, tj. předala jej do příslušného zařízení ke sběru a výkupu odpadů.
- 70 Uvedené tvrzení žalobce však bylo ve správním řízení spolehlivě vyvráceno. Z listinných důkazů (ohlašovací listy, evidenční listy pro přepravu nebezpečných odpadů) žalovaný správně zjistil, že společnost Zeteon s.r.o. převzala předmětný odpad do vlastnictví, neboť v listinných důkazech je přímo uvedeno převzetí odpadu do (tam specifikovaného) mobilního zařízení. K převzetí odpadu z přepravy do vlastnictví navíc nemohlo dojít v sídle společnosti Zeteon s.r.o. v Praze, neboť sídlo společnosti není sídlem schváleným pro předání odpadů, není místem vykládky jako zařízení s oprávněním přijímat odpad. Městský soud zdůrazňuje, že provoz mobilního zařízení je specifickým typem zařízení k nakládání s odpady, proto nelze zaměňovat provoz takového zařízení s pouhou přepravou odpadu. Taková záměna by ve svém důsledku mohla vést mimo jiné k narušení evidence odpadů přijatých do zařízení dle místa nasazení zařízení a tím k ztrátě kontroly regulace odpadů v příslušném kraji. Striktní odlišování obou právních institutů tedy není bezúčelné.
- 71 Vzhledem k tomu, že ve správním řízení bylo prokázáno, že v posuzované věci se nejednalo o provedení přepravy společností Zeteon s.r.o., je nerelevantní polemická námitka žalobce, v níž srovnává provedení přepravy společností Zeteon s.r.o. s hypotetickou vlastní přepravou provedenou přímo žalobcem. Podstatné je, že společnost Zeteon s.r.o. prokazatelně převzala odpad do mobilního zařízení, stala se tedy vlastníkem odpadu a byla povinna dodržet právní povinnosti z toho plynoucí. Pokud by žalobce provedl přepravu předmětného odpadu sám, případně prostřednictvím jiného subjektu – přepravce, odpovídal by za splnění podmínek pro předání odpadu osobě oprávněné v místě vykládky. To se však v posuzovaném případě nestalo, neboť v místě vykládky vystupovala osoba odpovědná za předání odpadu do zařízení oprávněného k přijetí odpadu společnost Zeteon s.r.o.
- 72 Lze tedy uzavřít, že na základě provedených důkazů žalovaný učinil správný závěr o skutkovém stavu, o němž nejsou dle soudu pochybnosti. Shora popsany zjištěný skutkový stav totiž vylučuje obranu žalobce, který v podané žalobě tvrdí, že zjištěné jednání bylo přepravou předmětného odpadu.
- 73 Nemůže obstát ani žalobní námitka, v níž žalobce uvádí, že je věcí společnosti Zeteon s.r.o., nakolik splnila své povinnosti při vykládce přepravovaného odpadu. Jak již bylo několikrát uvedeno, v řízení bylo prokázáno, že se o přepravu odpadu nejednalo, neboť se jednalo o předání odpadu do mobilního zařízení. V takovém případě je nadbytečné posuzovat, nakolik byly plněny právní povinnosti stanovené pro přepravu odpadu. Žalobce byl v projednávané věci sankcionován za to, že při předání odpadu obsahujícího nebezpečné látky do mobilního zařízení jiné osoby neověřil, zda má tato jiná osoba

povoleno provoz mobilního zařízení v místě předání. Jde o odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění. Je proto nerozhodné, zda žalobce postupoval vědomě, nebo zda se domníval, že jedná v souladu se zákonem. Nakládání s odpady podléhá regulaci ze strany státu v procesu od vzniku odpadu až do jeho likvidace z důvodu legitimního cíle zajistit mimo jiné eliminaci škod hrozících při manipulaci s nebezpečným odpadem a regulaci manipulace s odpady v jednotlivých krajích. Jelikož žalobce svěřil odpad k nakládání další osobě, která neměla oprávnění odpad v daném místě převzít, byl zájem chráněný zákonem jednoznačně ohrožen.

- 74 K námitce, že i pokud by v daném případě bylo možné připustit oba sporné výklady relevantních ustanovení, žalovaný měl postupovat v souladu se zásadou, dle níž v pochybnostech musí zjištěné skutečnosti vykládat ve prospěch žalobce, městský soud uvádí, že tato zásada přikazuje orgánům veřejné moci v situaci nejednoznačnosti právní normy, která objektivně nabízí více možných výkladových variant, vycházet z výkladové varianty ve prospěch adresáta právní normy. Uplatní se tedy, stojí-li proti sobě dvě srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy právního předpisu. V posuzovaném případě o situaci, kdy by aplikovatelné předpisy umožňovaly víceznačnost výkladu, nejde. Proto se zásada *in dubio pro mitius* (resp. zásada *in dubio pro reo*) nepoužije.
- 75 Městský soud nevyslyšel ani námitku, že vzhledem k vytčenému skutkovému stavu bylo namísto posoudit, zda se žalobce nedopustil přestupku provozování zařízení v rozporu se schváleným provozním řádem dle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech z roku 2001, eventuálně přestupku předání odpadu osobě, která k převzetí předávaného odpadu není podle tohoto zákona oprávněna, dle ust. § 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001.
- 76 Dle přesvědčení soudu žalovaný zcela správně posuzoval zjištěný skutkový stav jako podřaditelný pod speciální skutkovou podstatu ust. § 371 odst. 3 písm. a) zákona o odpadech z roku 2001, když žalovaným zvolené ustanovení se vztahuje k povinnostem při nakládání s vybranými výrobky, vybranými odpady a vybranými zařízeními (část čtvrtá zákona o odpadech) kterými jsou mimo jiné i elektrická a elektronická zařízení. Spáchaný přestupek tedy žalovaný řádně shledal v porušení ust. § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech z roku 2001, jeho účelem je postihnout závažnější porušení povinností s ohledem na charakter vybraných odpadů specifikovaných v části čtvrté zákona o odpadech.
- 77 Žalobce městskému soudu navrhl prominutí pokuty pro případ, že by soud nevyhověl návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí. Důvody pro takový postup soudu nijak nerozvedl a nekonkretizoval, neuvedl ani žádné relevantní okolnosti svědčící o zjevné nepřiměřenosti výše pokuty.
- 78 Ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje, aby soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, a nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustil od něj nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených, a to lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
- 79 K otázce moderační je ovšem potřeba uvést, že jejím smyslem a účelem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala

zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23). V jiném rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvedl: „*Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postižované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č.j. 6 As 248/2016-26). Za zjevně nepřiměřenou přitom zpravidla nebude možné označit pokutu uloženou při spodní hranici zákonné sazby (srovnej: např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č.j. 6 A 96/2000-62), byť samozřejmě není vyloučeno, aby i takováto pokuta byla s ohledem na mimořádné okolnosti konkrétního případu označena jako zjevně nepřiměřená.

- 80 V nyní projednávané věci byla uložena pokuta při dolní hranici zákonné sazby, z obsahu správního soudu, z tvrzení účastníků řízení ani z žádných soudu známých okolností není zřejmé, že by uložená pokuta mohla být hodnocena jako zjevně nepřiměřená, jak pro použití moderačního práva vyžaduje ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. Žalobce k zjevné nepřiměřenosti ničeho mimořádného neuvedl. Proto soud návrhu na prominutí nebo snížení uložené pokuty vyhovět nemohl.

VI. Závěr

- 81 Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
- 82 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu